

Arrest

nr. 131 305 van 13 oktober 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Oekraïense nationaliteit te zijn, op 10 oktober 2014 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding van 6 oktober 2014 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies), beide beslissingen aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 6 oktober 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 oktober 2014 om 11.30uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat K. DASSEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2014 neemt de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (13septies). Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN MET VASTHOUDING MET HET OOG OP VERWIJDERING

Bevel om het grondgebied te verlaten
Aan de mevrouw, die verklaart te heten:
naam: (...)
voornaam: (...)
geboortedatum: (...)1977
nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS: .

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Reden van de beslissing

en van de afwezigheid van een termijn om het grondgebied te verlaten:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Artikel 27 :

Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

artikel 74/14 §3, 4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven

Betrokkene heeft op 09.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gekregen. Deze bijlage 13 werd aan betrokkene betekend op 09.07.2014 en was geldig tot 08.08.2014.

Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum Zij respecteert de reglementeringen niet.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene zal worden teruggeleid naar de grens in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen², om de volgende reden :

Betrokkene kwam op 18.06.2013 het Schengengrondgebied binnen met een visum afgeleverd door Polen en geldig voor 20 dagen. Zij is niet vrijwillig vertrokken voor het vervallen van haar toestemming.

Op 04.03.2014 deed betrokkene te Antwerpen een verklaring van wettelijke samenwoning bij de burgerlijke stand van Antwerpen samen met een man van Belgische nationaliteit (A., N. ° 01.01.1963). Op 28.07.2014 weigerde de burgerlijke stand van Antwerpen melding te maken van de verklaring wettelijke samenwoning, na negatief advies van het parket van Antwerpen d.d. 23.07.2014, nadat was vastgesteld dat betrokkene een wettelijke samenwoont te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht. Betrokkene heeft op 09.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gekregen. Deze bijlage 13 werd aan betrokkene betekend op 09.07.2014 en was geldig tot 08.08.2014.

Betrokkene is nu opnieuw aangetroffen in onwettig verblijf. Zij weigert manifest om op eigen initiatief een einde te maken aan zijn onwettige verblijfssituatie zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING:

De beslissing tot vasthouding wordt genomen in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Met toepassing van artikel 7, derde lid, van dezelfde wet, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien haar terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden :

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om haar aan boord te laten gaan van de eerst volgende vlucht met bestemming Oekraïne.

Betrokkene heeft op 09.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gekregen. Deze bijlage 13 werd aan betrokkene betekend op 09.07.2014 en was geldig tot 08.08.2014.”.

Eveneens op 6 oktober 2014 neemt de gemachtigde een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van 3 jaar. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan verzoekster op dezelfde dag in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“INREISVERBOD

Aan de mevrouw, die verklaart te heten:

naam: (...)

voornaam: /

geboortedatum: (...)1977

geboorteplaats: <AANVULLEN - LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Oekraïne

In voorkomend geval, ALIAS:...

wordt inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 06/10/2014 gaat gepaard met dit inreisverbod. / Aan de betrokkene werd een beslissing tot verwijdering betekend op 06/10/2014

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

artikel 74/11, §1, tweede lid, gaat de beslissing tot verwijdering gepaard met een inreisverbod van drie jaar omdat:

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan.

Betrokkene heeft op 09.07.2014 een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gekregen. Deze bijlage 13 werd aan betrokkene betekend op 09.07.2014 en was geldig tot 08.08.2014.

Daarenboven werd door de Burgerlijke Stand van Antwerpen vastgesteld dat betrokkene trachtte een wettelijke samenwoning te registreren die niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

Om deze redenen wordt aan betrokkene in toepassing van art. 74/11, §1, 2°, van de wet van 15.12.1980 een inreisverbod met een termijn van drie jaar opgelegd”.

2. Over de rechtspleging

De Raad merkt op dat in zoverre het de bedoeling zou zijn van verzoekster om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten, overeenkomstig artikel 71, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) tegen een maatregel van vrijheidsberoving een beroep kan ingesteld worden bij de raadkamer van de correctionele rechtbank. Artikel 72, tweede lid, de vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) dient derhalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht - die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de vreemdelingenwet -, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing gericht tegen het inreisverbod

3.1. De verwerende partij stelt in haar nota met opmerkingen dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid onontvankelijk is voorzover zij gericht is tegen het inreisverbod omdat het inreisverbod geen verwijderingsmaatregel is.

3.2. Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid.”

Uit deze bepaling kan niet worden afgeleid dat wanneer een vreemdeling de schorsing van de tenuitvoerlegging van een beslissing die niet als verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel kan worden beschouwd, wenst te verkrijgen, hij de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan aanwenden. Overeenkomstig voormelde wetsbepaling is deze voorbehouden voor gevallen waar er sprake is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel.

Daarenboven, zelfs indien zou moeten worden aangenomen dat ook voor andere beslissingen de procedure bij hoogdringendheid kan worden aangewend - thesis die geen steun vindt in 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet -, dan nog toont verzoekster niet aan dat een hoogdringende behandeling van de vordering tot schorsing vereist is en dat indien de vordering zou worden ingesteld via de gewone schorsingsprocedure deze onherroepelijk te laat zou komen om nog enig nuttig effect te sorteren. De summiere uiteenzetting van verzoekster inzake de voorwaarde van uiterst dringende noodzakelijkheid heeft uitsluitend betrekking op de eerste bestreden beslissing (bijlage 13septies), met name het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, en volstaat niet om aannemelijk te maken dat een gewone schorsingsprocedure te laat zou komen voor zover de vordering het inreisverbod (bijlage 13sexies), thans de tweede bestreden beslissing, tot voorwerp heeft. Verzoekster brengt immers geen enkel concreet gegeven aan waaruit blijkt dat haar

onmiddellijke terugkeer op het Belgisch grondgebied absoluut noodzakelijk zou zijn waardoor het inreisverbod met onmiddellijke ingang zou moeten worden geschorst om te vermijden dat het aangevoerde moeilijk te herstellen ernstig nadeel, in zoverre dit in onderhavig geval voldoende werd uitgewerkt, zich zou voltrekken. De Raad wijst er bovendien op dat de vreemdelingenwet in artikel 74/12 een specifiek rechtsmiddel bevat waarbij de intrekking of de opschorting van het inreisverbod kan worden gevraagd bij de staatssecretaris of zijn gemachtigde. Dat het inreisverbod niet kan bestaan zonder een bevel om het grondgebied, zoals de raadsman ter terechtzitting aangeeft, doet hier dan ook geen afbreuk aan.

Er is derhalve hoe dan ook niet voldaan aan de in artikel 43, § 1 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen gestelde vereiste. Deze vaststelling volstaat om te besluiten dat de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid met betrekking tot de tweede bestreden beslissing dient te worden verworpen.

Het verdere onderzoek van de vordering heeft dan ook uitsluitend betrekking op het bevel om het grondgebied te verlaten.

4. Over de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

4.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, § 1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringend karakter

4.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, § 4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of teruggedrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

4.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt niet betwist door verwerende partij.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan wat betreft het bevel om het grondgebied te verlaten.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de

vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder "middel" wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De procedure is, luidens artikel 39/60 van de vreemdelingenwet, schriftelijk en de Raad kan enkel acht slaan op de elementen die in het verzoekschrift werden opgenomen.

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, *Conka/ België*, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, *Silver en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, § 4, vierde lid van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.3.2.1. De verzoekende partij voert onder meer de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

4.3.2.1.1. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, *Ezzoudhi/Frankrijk*, § 25; EHRM 31 oktober 2002, *Yildiz/Oostenrijk*, § 34; EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, *K. en T./Finland*, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, *Niemietz/Duitsland*, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, *Ahmut/Nederland*, § 63; EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, *Rees/The United Kingdom*, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, *Mokrani/Frankrijk*, § 23; EHRM 26 maart 1992, *Beldjoudi/Frankrijk*, § 74; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat

het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, *Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland*, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, *Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België*, § 81; EHRM 18 februari 1991, *Moustaquim/België*, § 43; EHRM 28 mei 1985, *Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk*, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, *Conka/België*, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.3.2.1.2. Verzoekster verwijst wat het bestaan van een gezinsleven betreft weliswaar naar het feit dat zij een relatie heeft met de heer A.N., dat de aanvraag tot wettelijke samenwoning geweigerd werd door de ambtenaar van de burgerlijke stand, dat zij hiertegen beroep hebben aangetekend, dat zij samenwonen hetgeen ook blijkt uit de getuigenverklaringen en de foto's die bij het verzoekschrift zijn gevoegd, en dat zij bij haar vriend werd aangetroffen, maar toont hiermee niet aan dat de relatie die zij heeft met deze man heden voldoende hecht is om onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM te vallen. Ter zake merkt de Raad op dat foto's slechts een momentopname zijn die bezwaarlijk kunnen volstaan om een hechte gezinsband vast te stellen. Uit het loutere feit dat zij is aangetroffen bij haar vriend en uit getuigenverklaringen en foto's, dewelke een subjectieve bewijswaarde hebben, kan niet zonder meer afgeleid worden dat men een effectieve relatie met iemand in de zin van artikel 8 van het EVRM onderhoudt.

Alleszins dient vastgesteld dat, aangezien verzoekende partij nooit tot verblijf werd gemachtigd het *in casu* een eerste toegang betreft en is er in deze stand van het geding geen inmenging in het gezinsleven van verzoekende partij.

In dit geval moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om het recht op gezinsleven te handhaven.

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

In het kader van deze beoordeling is een belangrijke overweging of het gezinsleven werd gevormd op een ogenblik dat de betrokken personen op de hoogte waren dat de verblijfsstatus van één van hen dusdanig was dat de voortzetting van het gezinsleven in de verblijfsstaat van bij de aanvang precair was. Wanneer dit het geval is, is de verwijdering van de vreemdeling binnen het gezin slechts in uitzonderlijke gevallen niet te verzoenen met artikel 8 EVRM (*cf.* EHRM 26 juni 2014, *M.E. / Zweden*, § 97: “*In this assessment, the Court observes that an important consideration is whether family life was created at a time when the persons involved were aware that the immigration status of one of them was such that the persistence of that family life within the host State would from the outset be precarious. Where this is the case, the removal of the non-national family member would be incompatible with Article 8 only in exceptional cases (see Nunez v. Norway, no. 55597/09, § 70, 28 June 2011)*”).

Verzoekster voert geen dienstig argument aan waarom het gezinsleven zich niet in haar land van herkomst zou kunnen voortzetten. Verzoekster toont niet aan dat er ernstige hinderpalen zijn die haar verhinderen om met haar partner in het land van herkomst te verblijven of dat een gezinsvorming enkel in België mogelijk is. De bestreden beslissing verhindert ook niet dat verzoekster in het geval dat de rechtbank van eerste aanleg de beslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand herziet, de opschorting of opheffing van het inreisverbod kan vragen en aldus na het verwerven van de nodige binnenkomstdocumenten, alsnog het Belgisch grondgebied kan betreden teneinde de heer A.N. te vervoegen.

De eventuele tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van de verzoekende partij niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 19 februari 1996, *Gul/Zwitserland*, 22 EHRR 228). Niets belet de verzoekende partij terug te keren mits naleving van de wettelijke bepalingen. De verzoekende partij en haar partner wisten dat het voortbestaan van hun gezinsleven precair was gelet op het illegaal verblijf van de verzoekende partij. De Raad wijst erop dat een wettelijke samenwoning op zich de verzoekende partij niet van de verplichting haar in regel te stellen met de verblijfswetgeving ontslaat. Dergelijke relatie doet niet van rechtswege een verblijfsrecht ontstaan.

In zoverre verzoekster de mening is toegedaan dat haar geen bevel om het grondgebied te verlaten mocht worden gegeven nu zij tegen het bevel om het grondgebied te verlaten 9 juli 2014, een beroep heeft ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en deze procedure nog hangende is, dient te worden vastgesteld dat de Raad in deze zaak nog geen uitspraak heeft gedaan. Evenwel dient opgemerkt te worden dat de procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een dergelijk annulatieberoep geen “*automatische*” schorsende werking heeft. De procedure bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft geen invloed op de verblijfsstatus van de vreemdeling en verhindert in principe niet dat ten aanzien van de vreemdeling een verwijderingsmaatregel wordt genomen. Het indienen van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen schort evenmin de uitvoerbaarheid van de bevelen om het grondgebied te verlaten op of verhindert niet dat na het beroep nog een dergelijk bevel aan de vreemdeling wordt gegeven.

Prima facie maakt de verzoekende partij aldus geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk en lijkt zij bijgevolg geen verdedigbare grief in de zin van artikel 13 van het EVRM aan te voeren.

Aangezien verzoekster, zoals hieronder zal blijken, geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel heeft aangetoond, is er geen reden om in deze stand van het geding de overige door verzoekster in haar middelen geschonden geachte bepalingen en beginselen te bespreken.

4.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (artikelen 2, 3, 4, eerste lid en 7 van het EVRM).

4.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

In haar verzoekschrift haalt de verzoekende partij als moeilijk te herstellen ernstig nadeel de grieven aan die zij in het kader van de schending van artikel 8 van het EVRM uiteenzette.

Zoals reeds hoger uiteengezet, heeft verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt. Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de verzoekende partij met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

Bovendien dient de Raad op te merken dat verzoekster niet aantoonde dat haar persoonlijke aanwezigheid *in concreto* vereist is op de terechtzitting van de rechtbank van eerste aanleg en dat haar belangen niet naar behoren verdedigd kunnen worden door haar raadsman of dat deze niet met verzoekster kan overleggen indien dat nodig is, gelet op de moderne communicatiemiddelen die heden te dage ter beschikking staan.

Er wordt geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aangetoond.

Uit wat voorafgaat volgt dat niet voldaan is aan één van de drie cumulatieve voorwaarden om over te gaan tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de bestreden beslissing.

5. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien oktober tweeduizend veertien door:

Mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Mevr. S. SOETINCK,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. SOETINCK

C. DIGNEF